

PAP JÓZSEF KÉT VERSE

PECHÁN BÉLA

Elpártolhat az embertől a fény is, Béla.
Mondtad, Szaharát zúdít a szemedbe:
karistolja, hallani szinte, ha kinyitod.
De a hiányát se bírod elviselni!
Mert

v i l á g

kell a képhez,
akár látvány, akár látomás
ingerli a művészt.
Jóízű fény kell, nyugodt tavak
mélyéből felszálló, meg napszállat
és hamvas hajnal lehelte fény,
melyben a szem hall és tapint,
s megérzi a színek illatát és ízét.
Elpártolt, ellened fordult a fény, Béla.
Amivel nem tudott betelni szemed,
kristálymorzsalékká lett világod:
szilánkok fúródnak gondolataidba.
Te a látás örömében fogantál,
s lettél a látás és láttatás megszállottja.
Lehunyt szemedben is örök lesz a látás!
Hányszor tapasztalom: rég lehunyt szemek
kísérik nyughatatlan jövés-menéseim,
s igazítanak el a világ dolgaiban.
Meg hát „apukád”, József a példa: lépten-nyomon
beléje ütköztél, meglátásaiba.
Így lesz, Bélám. Marad látásunk jó támasza
a te lehunyt szemed.

KÖLTŐK MŰHELYTITKA

A kanizsai író tábor egyik délelőtti,
 hagyományosan hosszan elnyúlt
 rendezvénye szünetében
 az amatőr színház szűkös udvarában
 tolongó s a karbolszagú
 árnyékszék ostromló író társak közül
 haiku-mentorom, Saša, a kísérleti
 költészetek specialistája
 kiáltott rám, hogy vigyázzak,
 mert rátaposok a h a i k u j á r a.
 Mutogat a lábam elé, hogy ott, ni,
 a sűrke betonjárdán, az a csillámló
 csiganyom, el ne tapossam . . .
 Hát ha még nap iránt fordulva
 láthattam volna!
 Ám ha magyarázgatnia kell,
 már szívja is vissza,
 akkor a pillanat számomra
 nem haiku-élmény, mondja,
 s ne szorongassam, menjek csak,
 ahová indultam, mert még . . .

Este Adorjánon volt író—olvasó
 találkozó, és Saša is felolvasott,
 természetesen, dédelgetett haikujaiból.
 Egyiket nekem ajánlotta, s azt most az ő
 tudta nélkül, fordításban, közreadom:

Világos nappal,
 csigák gyöngyházfény nyomát
 nem látod, versvak!